

הינריך הינע

ים הצפון

מחזור שני

תרגם דוד פרישמאן

מומו : קסינופון, אנכסים, IV, ו.

א. בְּרֵכָה לַיָּם.

תִּלְטָא ! תִּלְטָא !

הִיָּה נָא לִי בְרוּךְ, אַתָּה יָם גִּזְח !

הִיָּה נָא לִי בְרוּךְ עֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים מְנִים

מִלְּבִי הַצְהֵל,

בְּאֲשֶׁר בְּרֵכּוֹף לְפָנַי לְשֵׁלֹם

עֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים לְבוֹת יָנִים,

מִתְגַּבְּרֵי עַל־פְּנֵי וְשִׁבִי אֶל־אֲרָצָם.

לְבוֹת יָנִים יָדְעִים לְתַהֲלָה.

שְׁטָפוּ הַגְּלִים,

שְׁטָפוּ וּיְרַעְשׂוּ ;

הַשְׁמֵשׁ יִצְקֶה לְאֲרֶץ בְּחַפְזָה

אוֹרוֹת שׁוֹשְׁבִים מִפְּזוּזִים

מִתְנַבֵּת הַשְּׁלֹיִם הַמְרַגְזִים

צְרַחוּ בְּקוֹל וּבִיתְעוֹפְפוּ הֶלְאָה ;

שְׁעָטוּ תְּסוּסִים, הַשְׁתַּקְשְׁקוּ הַמְגַגְזִים,

יְקוֹל כְּמִנְצָחַת הַרִיעַ עַד־מְרַחוֹק ;

תִּלְטָא ! תִּלְטָא !

הִנֵּה נָא לִי בְרוּךְ, אִתָּה יָם גִּצְחֹ!
 כְּשֹׁן נוֹף מוֹלָדֶת לִי יְהִמוּ מִימֶיךָ,
 כְּחֵלוֹמוֹת הַיְלָדוֹת לִי נִרְאוּ. מְצִיִּים
 עַל-חוּג גְּלִיךָ הַשּׁוֹטְטִים,

וְזָכוֹן מִקֶּדֶם לִי שְׁנִית יִסְפֵּר
 עַל-דְּבַר כְּלִי צַעֲצָעִים נְחֻמָּדִים וַיִּקְרִים,
 עַל-דְּבַר מִתְנֹוֹת הַמֶּדָּה לְמוֹעֵד לִיל חַג,
 עַל-דְּבַר עֲצֵי אֶלְמוּג אֲדָמִים
 וְדָגֵי פֶז וּפְנִינִים וְשִׁלֵּל צְבָעֵי קוֹנְכוֹת,
 אֲשֶׁר צָפְנֹת לִי שָׁמָּה בַסֶּתֶר
 בְּתַחֲתִית בַּיִת וְבוֹרֵי הָאֵלֶּיךָ בִּישׁ הַזֶּךָ.
 הוּי, מֵהַעֲלֵפְתִּי בְשִׁמְמוֹת גִּכְרוּ!

כְּמוֹ צִיץ גִּבֹּל

בְּקַפַּת הַפְּחִים שֶׁל-דֶּרֶשׁ אֶל-צִמְחִים,
 כֵּן הִנֵּה לְבִי סָגוּר בְּקֶרֶב.
 גִּחְשָׁבְתִי כְמוֹ בְּמִשׁוֹף הַחֶרֶף
 חִלָּה יִשְׁבְּתִי בְּחִשְׁבַת חֹדֶר חֲלִים,
 וְעַתָּה יִצְאֲתִיו פְּתָאם,
 וּלְנִגְדֵי נוֹהֵיר, נְעַד-הַכּוֹת בַּסַּגּוּרִים,
 אֲבִיב אִיזְמֵרְגָדִים, אֲשֶׁר הַשֶּׁמֶשׁ הֶעִירוּ,
 נְעֲצֵי הַצִּיִּים הַלְּבָנִים יִהְיֶינּוּ,
 וְהַפְּרָחִים הַרְפִּים יִבִּיטוּ בִּי
 בְּעֵינֵיהֶם הַצְּבָעוֹת, בְּעֵינֵיהֶם הַנּוֹתְנוֹת רֵיחַ,
 וְעֵלָה מִסְבִּיב רֵיחַ וְהֵמוֹת וְנִשׁוּב וְצַחֲלוּק,
 וּבְחֻבֵּלֶת הַשָּׁמִים תִּרְנֶה הַצְּפָרִים —
 קִלְטָא! קִלְטָא!

הוּי לְבִי, לָב גְּבוּר, הַמֶּדָּח אַחֲזוּר!
 עַד-פְּמָה סְעָמִים, עַד-פְּמָה עַד לְתַרְדֵּה.

השיגוה גיין־המַצְרִים בְּנוֹת הַצִּפּוֹן הָאֶבְרִיֹת !
 מְנִי צִינִים גְּדוֹלוֹת, מְלֻמְדוֹת וְנֶחֱחוֹן ;
 רְבוּ חֲצֵי אֵשׁ ;
 בְּמַלִּים מְלֻטְשׁוֹת עַקְלָקְלוֹת
 הִלְכוּ עָלַי אִימִיהֶן לְפַלֵּחַ אֶת־כְּלִיֹּתִי ;
 בְּמַגְלוֹת כְּתוּבוֹת כְּתַב יְתוֹדוֹת רוֹצְצוּ
 אֶת גְּלִגְלֹתֵי לִי הָאֲמֵלָה וְהַשׁוֹמְמָה —
 לְשׂוֹא כוֹנְנֹתֵי אֶל־מוֹלֵךְ אֶת־מְגִנִּי :
 הַחֲצִים שָׂרְקוּ, הַמְּכוֹת רְעֵמוּ
 וּכְיָד בְּנוֹת הַצִּפּוֹן הָאֶבְרִיֹת
 הִדְהִתִּי עַד אֶל־פְּנֵי הַיָּם —
 וְחַפְשֵׁי אֲשַׁף רֹחַ וְאֶבְרָךְ אֶת־הַיָּם,
 אֶת־הַיָּם הַנְּחַמְד, אֶת־הַיָּם הַמְּצִיל,
 תְּלַטֵּא ! תְּלַטֵּא !

ב. עננה.

קד־רנית רב־צת העננה על־הים,
 ומבעד ל־קיר העבים השחור
 מתמלט כידוד האש השנון,
 נוצץ בקפזה וגז בקפזה,
 כ־ברק מחשבה מקדקד ראש קרוניון.
 על־פני המים השוטפים והנזעמים
 מתגלגלים הברקים למרחוק
 ומרקדים סוסי הגלים הל־בנים,
 אשר הולידם בוריאס בנפשו
 מסוסות אריכותן הקמדות,
 וצפרי הזם התררות מתעופפות
 בצללי פגרים על־שפת הסטיקס,
 אשר הדיחם לילה כרון מסירתו.

הוי אני קטנה ועל־יזה,
 המחוללת שם את־הנורא ממחולותיה!
 איאולוס מצנה את־משרתיו לָהּ המהירים,
 ונגנו לָהּ במשובה למחול המחנים הצהל;
 ומחלל האחד ותוקע השני
 ונהם השלישי על פי ג־ל־עמוק —

והמלך המתנודד עומד אל המשוט
ומביט בקל עת באבן השאבת
בנשמה הרעדת הלזו אשר לאניה,
ונשא את-כפיו השמימה ומתפלל:
הוי קסטר, הגבור המזין, הציגני נא אמת,
ונם אמה, המתגושש באגרות, פוליקס

ג. פְּלִיט הַאֲנִיָּה הַנִּשְׁבְּרָה.

חֲקֹנָה וְאַהֲבָה! כָּל־חִילִי הִכָּה רְסִיסִים!
 וְאֲנִי גַם אָנִי, כְּמוֹ נִבְלַת פֶּגֶר
 אֲשֶׁר הִקִּיא הַיָּם בְּנֹעֶפּוֹ,
 אֲשַׁכֵּב עַל־שֵׁפֶת הַיָּם,
 עַל־שֵׁפֶת יָם זוֹ הַשּׁוֹמְמָה וְהַמְקַרְחָה.
 מִמְּלִי מִחֲנוּדָד יִשְׁמֹון הַמַּיִם,
 מֵאַחֲרֵי רִבְצִים רַק יִגֹּן וְפָגַע,
 וּמִמַּעַל לִי פּוֹשְׁטוֹת הַעֲבִים,
 לְדוֹת הַרוּחַ הָאֵלֶּה הַשְּׁחוּפּוֹת וְאִין־תֹּאֵר,
 אֲשֶׁר בְּדִלְגִי עֲרַפֵּל
 תִּשְׁאַבְּנָה מַיִם מִתּוֹךְ הַיָּם,
 וְנִשְׁאֹם בְּעַמְלֵי וּנְטִלּוּם בְּעַמְלֵי,
 וְשָׁבוּ וּשְׁפָכוּם אֶל־תּוֹךְ הַיָּם,
 וְהָיָה כְּלִנְיָה עֲנִין רָע וּמִשְׁמַיִם
 וּמוֹעִיל אִין בּוֹ, כְּחֵי גַם אָנִי.

 הַנְּצִיִּים הַמַּיִם, הַשְּׁלֵוִים צִרְחִים,
 וְכָרוֹנוֹת קְדוּמִים נִשְׁבִּים עָלַי;
 הַלּוֹמוֹת נִשְׁכָּחִים, חֲזוֹנוֹת נִדְעָכִים
 וּמִתּוֹקִים עַד־הַצִּיק עֲלֵים אֲלֵי.

 יוֹשֶׁבֶת בְּצַפּוֹן אֲשֶׁה,
 וְיָפָה הָאֲשֶׁה, כְּמִלְכָּה הִיא יָפָה.

תבניתה העננה ככרוש
 סגורה בשמלה לבנה, כלה מאנה;
 עת תלמליה השחורים
 כמו ליל עדנים
 משתתף מעל קדקדה המעטר צמות.
 ומסתלסל, כחלום מתוק,
 על-פניה המתוקים והלבנים;
 ומתוף פניה המתוקים והלבנים
 נוצצת עין גדולה ועצמה,
 כמו שמש שחורה.

הוי שמש שחורה, עד-כמה פעמים,
 עד-כמה עד לבדונה, שתיתי ממך
 לבות אש אדירות בקדש,
 נאעמוד נאחוג נאהי שכור אש —
 ואחר רחף שחוק יונה תמימה
 על-שפתוך הגאות התלולות אל-על,
 ושפתוך הגאות התלולות אל-על
 קגו מלים מתוקות כאור-גרח
 ורכות כריח השושנה —
 ונשמתי התנשאה
 ותעף כנשר לשמים ממעל.

החרישו אתם הגלים עם-השלוים!
 חלף עבר הכל, אשר ותקנה,
 תקנה ואהבה! על-העפר אשכב,
 נאני איש משמים, פליט אניה נשפרה,
 ואת-פני הלהטים אלחץ
 אל-החול הרטב.

ד. שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ.

הַשֶּׁמֶשׁ הִיָּפָה
 יָרְדָה אֶל-תּוֹךְ הַיָּם בְּלֵט;
 הַמַּיִם הַשׁוֹטְפִים הִגְהִיחוּ כֶסֶם בְּצַבְעוֹ
 הַלְיָלָה הַקָּדָר;
 רַק עוֹד זֹהר הָעָרֵב
 יִשְׁטַפֵּם בְּאוֹרוֹת זָהָב,
 וְנֹרְמַת הַשְּׂבֵלֶת הָרַעֲשָׁת
 תִּדְפּוֹק אֶל-שֵׁפֶת הַיָּם אֶת-הַנְּבִלִים הַלְּבָנִים,
 הַמְּרַקְדִים בְּחַפְזָהּ וּבְחֻדְוָהּ.
 כְּעֶדֶר טְלָאִים כְּבֹדֵי צֶמֶר,
 אֲשֶׁר יִדְפְּקֶם אֶל-רִבְצָם לְמוֹעֵד עָרֵב
 הָרַעָה הַמְנוּמָר.

מַה-יָּפָה הַשֶּׁמֶשׁ!
 כֹּה דָבַר אַחֲרֵי דְמָמָה אֲרָפָה זֶה רַעֲי
 הַמְהַלֵּךְ עָמִי עַל-שֵׁפֶת הַיָּם,
 וּבְלָצוֹן מְעַט, וּמְעַט בְּדֹאבוֹן נֶפֶשׁ,
 בָּלָה אֶת-אֹזְנִי: הַשֶּׁמֶשׁ הִיא אִשָּׁה יָפָה,
 אֲשֶׁר הִתְחַתְּנָה בְּאֵלֵהֵי הַיָּם הַזֶּה.
 רַק לְמַעַן הַכְּבוֹד;
 יוֹמָם תִּתְהַלֵּךְ שְׂמֵחָה

במרומי השמים, עדוית ארגמן
 ונוצצת ביקרות יהלמיה,
 וכל-יצירי העולם
 נאהבוהו כלם וישתאו אליה כלם,
 ואת-כל יצירי העולם
 תשמח באור מבטתה, ובחמו;
 ורק בערב תשוב בלא חמדה ובחגרת יד
 אל-בייתה,
 הבית הרטב, ואל החיק המשומם
 אשר לבצלה הישיש.

„האמן-לי — הוסיף רעי על-דבריו,
 וישחק ויאנח וישב וישחק —
 „רק אמןם שלום אמת להם שם למטה
 יש-כי ישנו, או יש-כי יריבו יחד,
 אשר ירעש לקולם פתאם הים פה למעלה,
 ושמע המלח מקרב שאון הגלים
 בגער הזקן באשתו:
 „הוי זונה סובבת תכל כלה!
 הוי מנאפת בקרניתי!
 כל-היום תלהטי לאחרים באהבתך,
 ובליגה, כסורף אלי, והיית ענפה וקרה!“
 על-תוכחות פאטה בסתר חדר המטות —
 הן תבין את-זאת! — תתן את-קולך בדמעות
 השמש הגאה, ותבכה את-עוניך,
 ותבכה עד-בלי די, עד-כי אלהי הים
 כרב למצקותיו ושתער פתאם מערשו
 ובחפזה ישוט אל-פני הים מלמעלה,
 לשאף מעט רוח עם-העצה צלולה.

כָּכָה בְּמוֹ עֵינַי רְאִיתִיו תְּמוּלַּ בְּלִיָּה
עָלָה עַד־חֲצִיו מִן־הַיָּם ;
עַל־בְּשָׂרוֹ אֶפְדַּת אָמַר פְּשָׁטִים אֶהְיֶה,
עַל־רֵאשׁוֹ מֵצַנְפֶּת לִיָּה לְבָנָה כַּחֲבָצֶלֶת,
וּפְנֵיו נִכְלָיִים."

ה. זמרת בנות האוקינוס.

הלוף והלבין יורד הערב על-גדות הים,
 ובכד עס-נשמתו הבוֹדֵה
 יושב איש על-חוף הים הקרת,
 ומביט למרום בעין קרה כמות,
 אל-כפת הרקיע הגבוהה וקרה כמות,
 ומביט אל-הים המתגעש למרחוק —
 ועל-פני הים המתגעש למרחוק
 מרחפות אנחותיו, כשטים על-רוחות,
 ובגזון תשובנה אָלָיו,
 כי הלב אשר אמרו להשליך בו עגון,
 והנה הוא סגור לפניהן —
 והאיש מתנפח בקול, אשר ירגזו השלֵוים הדיכונים
 מתוך קני החול,
 ועופפו ונהקפהו מחנות מחנות שלמים,
 והוא יבבר אליהם את-דברי השחוק האֵלֶה:

צפרים שחורות הרגלים,
 אתן המעופפות על-ימים בכנפים לבנות,
 אתן הסבאות מי ימים בתרטמים צקמים
 וזוללות על-חלבו את-בשר השרץ במים,
 מרים חייכם כטרפֵן המר!

אכן אנכי, ברוך האלהים, רק מתוך אטעם!
 את-רים השושנה המתוך אטעם,
 זאת רצית הזמיר, אשר אכלה זיו ירח!
 ואטעם גם מתוך מזה: תפיני ממתק
 ממלאים חמאה מרובת;
 וגם את-המתוך ממתוך אטעם:
 מתק אהבה ומתק היומי אהוב.

אהבת היא לי, אהבת היא לי, זאת חמדת הבתולות!
 עמה היא עומדת בעלית קיר בביתה,
 ומשקיף למועד ערב החוצה אל-דרך המלך,
 ומקשיב ונפשה תכלה אלי - חי נפשי!
 לשוא היא תרה על-סביבה, ואחר מאנח,
 ומדי האנחה תרד אל-הגן,
 והתהלכה לרים הגן ולזמר הירח,
 ודברה עם-הפרחים וספרה באזניהם
 עד-כמה אני, בחיר לבבה, נחמד
 ועד-כמה כלי מחמדים - חי נפשי!
 אחר על-משכבה, בשנתה, בחלומותיה,
 תכהן באשרה עליה תמונתי היקרה,
 ואף גם בבקר למועד פת שחרית
 תרא את-פני הצהלים
 על-הלחם המרוח בחמאה הנוצצת
 ובצלעתו בחפזה מאהבה - חי נפשי!

ככה יתהלל ושב והתהלל,
 ואל-בינות הדברים יצרחו השלמים
 כלעג שחוק קר.
 דמדומי ערפל מתנשאים ועלים;

מַעֲנֵן עָבִי תַכְלֵת, וּפְנִיָהֶם כְּאִמִּים,
 בְּשִׁקְףָהּ יָרַח צָהָב כְּחֻצִיר.
 גְּלִי הַיָּם מִתְקוֹמְמִים וְהַמִּים,
 וּמִתְחַתֵּית הַיָּם הַמִּתְקוֹמֵם וְהַמָּה
 עֲלֶה בְּנִכְאָיִם כְּלַחֵשׁ רוּחַ תַּעֲזֶה
 קוֹל זְמֵרַת בְּנוֹת הָאוֹקְיָנוֹס,
 קוֹל אֲשׁוֹת הַמַּיִם הַיְפּוֹת וְרַחֲמַנְיּוֹת,
 וּמִכְּלָן יִשְׁמַע תְּקוֹל הַנְּעִים
 שֶׁל־אֲשֶׁת פִּיִּלּוֹס בֵּת־רַגְלֵי הַכֶּסֶף,
 וְכִלָּן נְאֻנְחוֹת וּמוֹמְרוֹת:

הוּי כְּסִיל, הוּי כְּסִיל, הַכְּסִיל הַמִּתְהַלֵּל!
 הוּי מְכָה וּמַצְנָה!
 בְּרַצְחוֹ אֶרְצָה כְּל־תְּקוֹתֶיהָ,
 כְּל־יִרְדֵי לְבָבָהּ הַמְשַׁחֲקִים לְפָנֶיהָ,
 וְלְבָבָהּ בָּהּ, אוֹי לָהּ, כְּמוֹ נִיּוֹבִי
 נְהַפֵּף מִכְּבֹד עָצָב לְאַבְּן!
 לְיִלְיָהּ לָהּ בְּקֹדֶקֶד רֵאשָׁהּ,
 וּבְרַקִּי הַשְּׂגֵעוֹן מִתְלַקְחִים בּוֹ לְרַנְעִים,
 וְאַתָּה מִתְהַלֵּל מִרְבִּי מְכֹאבוֹת!
 הוּי כְּסִיל, הוּי כְּסִיל, הַכְּסִיל הַמִּתְהַלֵּל!
 קָשָׁה עֲרָף הָיִיתָ כְּרֵאשׁ־בֵּית אָבִיךָ,
 גְּדוֹל הַטִּיטָנִים, אֲשֶׁר אֵשׁ הַשָּׁמַיִם
 גָּנַב מִן־הָאֲלִים וַיִּתְּנָה לְבָנֵי אָדָם,
 וְהוּא, נִשְׁוֹף עֵיט וְאֶסִיר אֶל־סִלְעַ,
 הַעֲפִיל לְאוֹלִמְפוֹס, הַעֲפִל וְהֶאֱנַק,
 עַד־קוֹלּוֹ שֶׁמַּעֲנֵנוּ מִתְחַתֵּית הַיָּם
 וּבְאָנּוֹ אֲלִיוֹ לְזִמְרָה לֹו תְנַחֲוִמִים.
 הוּי כְּסִיל, הוּי כְּסִיל, הַכְּסִיל הַמִּתְהַלֵּל!

וְאַתָּה הָלֹא חָלַשׁ מִמֶּנּוּ שְׁבַעֲתִים,
 וּבְחֻכְמָה תַעֲשֶׂה לוֹ תְשׁוּלִים אֶל־הָאֱלֹהִים
 וְתִשָּׂא דוֹמָם אֶת־סִבְלֵי כְל־עֲנוּתָהּ,
 וְתִשָּׂא דוֹמָם, נָשָׂא וְהָאֲרִיף וְנָשָׂא,
 עַד־תִּקְצַר רוּחַ אֲטֹלֶס בְּעַמְלֹו גַם הוּא,
 וְקָם וְהִשְׁלִיךְ מֵעַל כְּתֻפֵי הָעוֹלָם הַכָּבֵד
 אֶל־לֵיל הַנִּצָּח.

כָּכָה הִרְיעוּ בְזִמְרָה בְּנוֹת הָאוֹקְיָנוֹס,
 אֲשֶׁר הַמַּיִם הַיְפוֹת וְרַחֲמַנְיּוֹת,
 עַד־הִגְדִּיל קוֹל הַגְּלִים הַהַמִּים —
 כַּאֲחֵרֵי הָעָבִים הַתְּחַבָּא הַיָּרֵת,
 הַלֵּילָה פָּעַר אֶת־פִּיו,
 וְאֲנִי הָאֲרַכְתִּי לְשַׁבַּח בַּחֲשָׁךְ וְאֶבְרָךְ.

ו. אֵלֵי יוֹן.

ירמ פרח מלא! לנגה זרמך
 נוצץ, כזהב שוטף, הים;
 כאור יום בהיר, ורק צממהו דמדומים
 שוכן על-גדות הים קל-רחבו;
 ובשמי התכלת הזפה, חדלת כוכבים,
 מתשוטטים העבים הקבנים,
 כצלמי אלים ענקים
 העשויים שיש מאיר.

לא! לא כן הדבר, לא עבים המה!
 רק אֵלֵי הַלַס הם, האלים ההמה הנם!
 אשר לפנים ברב-עליצתם משלו בעולם,
 ועתה, כי נדחו ומתו,
 הם פשטים כאימי ענקים עצמים
 בשמים בתצות הליילה.

משתאה ומכה בסנורי פלאות בינותי
 בזבול האלים המשוטט הלו,
 בפסלי הענקים
 הנדים באימיהם ואלמים בהדרם.
 זה שם הוא קרוניון מלך השמים

לְבָנִים כְּשֶׁלֶג תִּלְמַלֵּי קוֹקְדוֹ,
 הַתִּלְמָלִים הַמְהַלְלִים מְרַעֲשֵׂי הָאוֹלָמְפוֹס,
 בְּיָדוֹ עוֹד נְחֹזֵק הַבְּרַק הַנִּדְעָף,
 עַל־פְּנָיו רִבְצִים יְגוֹן וְשֵׂאָה,
 וְרַק עוֹד הַגָּאוֹן מְקַדֵּם עִמוֹ.
 טוֹבִים מֵאַלֶּה, צְאוֹס, הֵיוּ הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים,
 אֲשֶׁר אִזּוֹ הַתְּעַנְנֹת תַּעֲגִי שָׁמַיִם
 עַל־נְעָרִים וְנַמְפוֹת וְקָרְבַּן הַפָּרִים!
 אַכֵּן גַּם אֵלִים לֹא יִמְשְׁלוּ נֶצַח;
 הַדְּפִים הַצְּעִירִים מַפְגִּיחֵם אֶת־הַזְּקֵנִים,
 כְּאֲשֶׁר הַדְּפֹת אֶת־אֲבִיהַ הַיִּשִׁישׁ אִתָּהּ
 וְאֶת־כָּל מְסֻרְפֵי הַטִּיטָנִים מִפְּנֵיהָ,
 רִפְיֹטֵר הַהוֹרֵג בְּקִרְוֹבָיו!
 וְגַם אוֹתָךְ, יוֹנָה הַגָּאָה, אֶפְיָרָה!
 לֹא הוֹעִיזָה יִרְאַתָּךְ לָךְ עִם־קִנְאֵתָךְ;
 בָּאָה אַחֲרַת וַתַּקַּח אֶת־שַׁרְבִיטָךְ,
 וְחִדְלָתָ מִהָיוֹת מְלֻכַת הַשָּׁמַיִם,
 וְעִינֶיךָ הַגְּדוֹלָה כְּהֵתָה,
 וְיַדֶּיךָ־חִבְצָלוֹת הֵיוּ בְּאֵין כֹּחַ,
 אֲשֶׁר עַד־עוֹלָם לֹא תִשָּׂג נִקְמָתָךְ
 אֶת־זוֹאת הַבְּתוּיָה בְּעֶלְתַּת הָאֱלֹהִים
 וְאֶת־בֶּן הָאֱלֹהִים עֲשֵׂה הַנִּפְלְאוֹת.
 וְגַם אוֹתָךְ, פִּלְס־אֲמִינִי, אֶפְיָרָה!
 הַבְּמִגֵּן עִם־חֲכֵמָה לֹא עָמְדָה לָךְ יָדָךְ
 לְהַעֲבִיר מֵעַל רֵאשֵׁי הָאֵלִים הַרְעָה?
 וְאוֹתָךְ גַּם אוֹתָךְ אֶפְיָר, אֶפְרוֹדִיטִי,
 אֲשֶׁר זָהָב הָיִית מִלְּפָנָיִם וְעָמְתָה כֶּסֶף!
 אֲמַנָּם עוֹד חֲמִדַת חַגוֹרְתָךְ צְדִיתָ,
 אֶךְ חֵיל יֶאֱחֹזְנִי בַסֶּתֶר מִפְּנֵי יַפְנֵיךְ,

ולו הנחילני חפצת חסד בשרך,
 פִּיִּתֵר הגבורים, אִז מתי מפחד —
 כְּנִבְלֵת אֱלֹהִים נִרְאִית לִי עֲתָה,
 ויניס שַׁרְת הַמָּנֹת!
 לא עוד בְּאַהֲבָה יִבִּיט אֶלַיךְ
 אֲרֵס הַנּוֹרָא מִמְקוֹמוֹ.
 וְצִיִּנִי פִיבוֹס־אֶפּוֹלִיו הַעֲלֵם
 מִה־קְרָרוֹת; כָּבֵר נֶאֱלָם עֲגָבוֹ
 הַמְשַׁמַּח לְרַבּוֹת בְּמִשְׁתָּה בְּנֵי אֱלִים.
 אֵךְ עֲצַב מִמְּנוּ פִי שְׁנַיִם הַפִּיִּסְטוֹס!
 אֲכֵן לֹא יוֹסִיף צוֹלֵעַ זֶה עַד־עוֹלָם
 לְעוֹזֵר אַחֲרֵי הַיָּבִי
 וְלִמְזוֹג לְאֱלִים בְּמִסְבֵּם בְּיַד אֲמוֹנָה
 אֶת־הַנְּקֻטֵּר הַמְתוֹק. — הִכָּרַת מֵאִז
 שְׁחוֹק אֱלִים זֶה, אֲשֶׁר אָמְרוּ לֹא יִכָּרַת.

לֹא אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם מְעוֹלָם, הָאֱלִים!
 כִּי לִנְרָא לִי הָיוּ הַיְוֹנִים,
 וְיוֹתֵר מִהֵמָּה תַעֲבֹתִי אֶת־הַרְוֹמִים.
 אֲבָל חֲמֵלָה קְדוּשָׁה וְרַחֲמִים אִימִים
 יִשְׁטְפוּ אֶת־לִבִּי,
 אִם עֲתָה אֲבַטְכֶם בְּמַרְוִמִים שָׁם,
 הוֹי אֱלִים עֲזוּבִים,
 הוֹי צִדְקָיִם מֵתִים תַעֲצִי בְלִיָּה,
 הוֹי מוֹגֵי בַעֲרַפֵּל וְרוּחַ יִשְׁיִבְכֶם —
 וְאִם אֲזַכֵּר מִה־קִּלְיִם וְרַפִּי לְרַב
 הָאֱלִים אֲשֶׁר נִצְחוּכֶם,
 הָאֱלִים הַחֲדָשִׁים, הַמּוֹשְׁלִים, הַתְּפִלִּים,
 הַשְּׂמַחִים לְאִיד וְלִשֵׁי עוֹר כָּבֵשׁ בַּעֲנֻנָה —

כִּי־עָתָה תִּתְקַפְּנִי מִשְׁטֵמָה אֲיִמָּה,
 וּנְפֹשִׁי תִשָּׂא לְגֹדֵעַ אֶת־הַיְכָלִי הַחֲדָשִׁים
 וְלִלְחֹם לָכֶם, הָאֱלֹהִים הַקְּדֻמוֹנִים,
 לָכֶם וּלְמִשְׁפַּטְכֶם הַנְּאֻמָּן עַד־עוֹלָם;
 וְאֵל־מִזְבְּחוֹתֵיכֶם הַרְמִים
 אֲשֶׁר יוֹקְמוּ שְׁנִית וְיִקְטֹר עֲלֵיהֶם קָרְבָּן,
 תִּשָּׂא נְפֹשִׁי לְכְרוֹעַ אֲלֵיהֶם גַּם אָנִי
 וּלְפָרוֹשׁ אֶת־כַּפֵּי וְלִהְתַּחֲנוּן —

כִּי יְהִי אֲשֶׁר יִהְיֶה, הוּא אֱלֹהִים קְדֻמוֹנִים |
 אִם אֲמַנֶּם לְפָנַיִם בְּמִלְחָמוֹת הָאָדָם
 נִתְתַּם יָד תָּמִיד עִם־מַחְנוֹת הַמְּנַצְּחִים,
 וְאוֹלָם לְב־אָדָם טוֹב וְיִשָּׁר מִכֶּסֶם,
 וּבְמִלְחָמוֹת הָאֱלֹהִים אֲתָן־יָד עָתָה
 עִם־מַחְנוֹת הָאֱלֹהִים הַמְּנַצְּחִים.

*
*

כָּכָה דַּבַּרְתִּי וְצִין בְּצִין רֵאִיתִי
 כִּי־תִפְרוּ בְּמָרוֹם צְלָמֵי הָעֵבִים הַלְּבָנִים
 וְהַבֵּיטוּ אֵלַי כְּהוֹלְכִים לָמוֹת,
 קָרְנוּ מִזִּיּוֹ מִכְּאוּבֵיהֶם, וּפְתָאם נִעְלָמוּ.
 הִירַח זְה־עָתָה הִסְתַּתֵּר
 מֵאֲתָרֵי עֲנָנִים אֲשֶׁר קָדְרוּ הַלֵּף וְקָדַר;
 הֵיִם הַתְּגַעֵשׁ אֶל־עַל,
 וְכַמְנַצְּחִים יִצְאוּ כּוֹכְבֵי הַנְּצַח
 עַל־פְּנֵי הַשָּׁמַיִם.

ז. שאלות.

על-שפת ים, ים שומם, למועד הליכה
 עומד עלם-איש;
 לבו נמלא מכאוב, ראשו נמלא ספקות,
 ובשפתי קדרות ישאל את-הגלים:

הוי פתרו לי אתם את-חידת החיים,
 החידה המציקה מקדמי ראש עולם,
 אשר הגו מאז בזה ראשים מה רבים,
 ראשים חבושים במגבעות חרטמים,
 ראשים בצניף וראשים בצפת שחורה
 או במצנפות שער, ואף אלפים אחרים
 מראשי בני אדם יגעים ומעלי געה —
 הגידו נא לי מה-פשר האדם?
 מאין הוא בא? ואנה הוא הולך?
 ומי זה יושב על-כוכבי הנחב?

הגלים יתמו המיתם לנצח,
 הרוח נפוח, העצים ננוסו,
 הכוכבים יציצו באין מבין וגרים —
 ויכסיל יחפה למענה.

ח. פִּינִיקָס.

עוֹפֵף צְפוֹר מִמְעַרְב,
 וְלִמּוֹרָח יְעוֹפֵף,
 לְאַרְץ הַגְּזִיט בְּמוֹרָח מוֹלְדוֹתוֹ
 אֲשֶׁר שָׁם הַבְּשָׁמִים יִתְנוּ רֵיחַ וְיִשְׁגוּ,
 וְתִמְרִים יִרְעֶשׂוּ וּמַעֲנִיטִים יִפְּיִצוּ קָרְתָה —
 וּבְעוֹטוֹ יִזְמַר צְפוֹר הַפְּלֵאוֹת:

אֶהְבֶּתְהוּ | אֶהְבֶּתְהוּ
 אֵת צִלְמוֹ | הִיא נִשְׁאֵת בְּלִבָּהּ תִּקְטֵן,
 וְנִשְׁאֵת בְּנַעֲמֹת אוֹתוֹ | וּבִסְתֵר —
 וְלֹא תִדַּע אֵת זֹאת |
 אֲבָל בְּחִלּוּמָהּ | הוּא עוֹמֵד עָלֶיךָ,
 וְהַתְּחַסְּנָה אֵלָיו | וּבְקִתָּהּ וְנִשְׁקָה יָדָיו,
 וּבִשְׂמוֹ תִקְרָא,
 וּבְקִרְאָהּ | וְתִקְץ וְתִשְׁכַּח מִרְעִידָהּ,
 וְתִשׁוּף עֵינֶיךָ | הַיְסוֹת מִשְׁתַּפָּאָה —
 אֶהְבֶּתְהוּ | אֶהְבֶּתְהוּ

*

וְשָׁזֶן אֶל־הַתְּרוֹן, עַל־הַסְּפוֹן הַגְּבִיטָה,
 צְמִדְתִּי וְאַזְזוֹן אֶל־זְמֶרֶת הַצְּפוֹר.

פְּסוּסִים יִרְקִים-שְׁחוּרִים עִם-רַעְמוֹת כָּסֶף
 רָקְדוּ הַגְּלִים בְּלִבְנַת סֵלְסוּלֵיהֶם ;
 כַּמְחֲנוֹת בְּרָבָרִים, וְנוֹסְסִים הַמְּפָרָשִׁים,
 חָתְרוּ מִמֶּלְנוּ אֲנָשֵׁי הַלְּגוֹלְגַנְדָּה,
 אֲבִירֵי יָם הַצֶּפוֹן הַנּוֹדְדִים הָאֵלֶּה !
 מִמַּעַל לִי בְּתִכְלֶת גִּצְחַח
 הִתְשׁוּטְטוּ עָבִים לְבָנִים
 וְהִזְהִירָה שְׁמֶשׁ הַגִּצְחַח,
 שׁוֹשְׁנֵת שָׁמַיִם זֹאת, זֶה פָּרַח הָאֵשׁ,
 וּפְנִיָּה הַבִּיטָה בַּעֲלֵיצַת בְּרָאֵי הַיָּם ; —
 וְהַשְׁמִים וְהַיָּם וְלִבִּי בִּי גַם אֲנִי
 הָרִיעוּ כְּמוֹ הַדָּ :
 אֲהַבְתֵּהוּ ! אֲהַבְתֵּהוּ !

ט. חללי הים.

ענגי אַחרי־צַהָרִים הַצְהָרִים
 נִשְׁקָעוּ הַלֵּף וְהִשְׁקַע בְּתַהוֹם הַיָּם,
 וְהֵיךְ עָלָה? אֲרָאֲתֶם קְדֻרָנִית —
 וּבִינֹתֶם חֲסָנָה הַגְּנִיָּה.

וְאֵנִי חֲלָה יָם עוֹד יוֹשֵׁב אֶל־הַתְּרוֹן
 וְחַוִּיכ מַחְשָׁבוֹת עַל־נַפְשִׁי אָנִי.
 מַחְשָׁבוֹת עֲתִיקוֹת, בְּהוֹת מְשִׁיבָה,
 אֲשֶׁר עוֹד לֹוֹט אָבִינוּ חֲשָׁבֹן,
 בְּשִׁחֹתוֹ דִּיו מִן־הַטּוֹב הַטּוֹב הַלָּז,
 יִהְיֶה אַחֲר־כֵּן בְּכֵל רָע.

לְרַגְעִים וְאֶזְכֹּר גַּם מַעֲשִׂים קְדֻמוֹנִים:
 בְּנִצְאֵע לְפָנַיִם בְּנִתִּיבוֹת יָם סֶעֶר
 גִּיּוֹרִים עוֹדֵי צֶלֶב, וַיִּשְׁקוּ בְּאִמּוֹנָה
 אֶת־פְּסָל הַנִּצְעָרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהָיִי לָהֶם זֹאת לְרַפְאוֹת;
 וְאֵבִירִים חֲלָיִי יָם לְעֵתוֹת בַּצָּרָה כְּזֹאת
 לְחֻצוֹ לְמוֹשָׁפְתֶם אֶת־נֶעַל הַיָּד הַמְּתוֹקָה
 אֲשֶׁר לְגִבְרָתֶם, וְרַפָּא לָהֶם בְּן־רַגַע —
 וְאֵנִי סָה יוֹשֵׁב וּמְכַרְסֵם בְּרִגְוֹ לָבָב,
 דָּג מְלוֹם כְּבֶשׂ, הַמְּרַפָּא הַמְּמַלֵּחַ הַלָּז,
 אֲבֵא לָנוּ חֲבֵל קִיא חֲתוּל וְעֵנֹת כְּלָב!

עד-כה ועד-כה והאנניה נלחמת
 עם-הגולים הזדונים הנרנשים;
 כסוס מלחמה זקוף עתה מתנצבת
 על-צדי ירקה, עד יחרוק המשוט להשבר,
 ועתה היא שבה והתנפלה ממעלה ראשה
 אל-לע המים השאג,
 ואחר, כעצמת אהבה ובאפס דאגה,
 תחשב להרגיע
 בחיק צנק-הגל השחור
 המשמער לקראתה בפתח,
 וכפרץ מים נבעה בתוף הים
 יסול פתאם תחתיו ויהפך לגלגל קבון
 ויבטה בקצפו גם אותי.

ונוד והתשוטט ורחף נמוט —
 מרבה מנשוא!
 לשוא תתור עיני ותבקש
 את-אשכנז החף. אוי לי, רק מים!
 ומים אמריהם, רק מים מתנודדים!

כהלה בחרף בליטה הערג
 אל-כוס תה חמה ומשיבת נפש,
 כן תערג נפשי עתה אלהי,
 את אשכנז ארץ מולדתי!
 תהי נא אדמתך המתוקה ורועה
 שגועון ופךשים ושירים רעים
 ומגלות דת דקות ותפלות;
 לשבעו נא נפשם סוסך נמרין
 גשושנים תחת הקוצים;

יִלְכוּ נָא נְדִיבֵי־קֹפֶיף קוֹמְמִיּוֹת,
 עוֹדֵי עוֹדֵי רֵיק בְּגֵאוֹה כְּשָׂרִים
 וְנוֹתְנִים אֶת־נַפְשָׁם עַל־יֹנִים עַל־יִתָּר
 הַבָּקָר הַמַּקְרִין הַהוֹלֵךְ בְּכַבְדָּת;
 יֹאמֶר נָא קְהֵל עֲדַת שְׁבִלֹזֶיף
 כִּי נִפְשׁוּ נֶפֶשׁ אֱלֻמוֹת,
 יַעֲזֹב־כִּי יִשְׁרָף אֶת־דָּרְכָיו פִּלְטָה;
 יוֹצִיא נָא מִשְׁפָּט לְפִי רַב הַדְּעוֹת,
 אִם רָמָה בְּגִבְיָהּ — הַגְּבִינָה שֶׁלֶף;
 וַיִּבְקֶשׁ־נָא עֲצוֹת חֲדָשׁוֹת יוֹם יוֹם,
 בְּמָה יוֹכֵל אָדָם לְהִיטִיב הַצֵּאן הַמַּצְרִית,
 לְבַעֲבוֹר יִיף צִמְרָה,
 וַגְּזוֹה הָרַעָה כְּגוֹזֹ אֶת־יִתְרָן
 בְּאֵין הַפְּלוֹת דָּבָר —
 יְהִי אֲשֶׁר יְהִי, יְכַסּוּף נָא כֶּסֶל גְּרֵשׁע,
 אֶת אֲשַׁכְּנוּ כְּלֶף!
 נֶאֱנִי אֲנִי אֲעֲרוֹג בְּכֶל־זֶה אֲלֵיךְ:
 רַב לִי כִי אֲדַמַּת מוֹצֵק לִי אֶת!

י. בַּחֲף.

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא עַד־הַחֶף,
וְנָטַשׁ מֵאַחֲרָיו הַיָּם עַם־הַסַּעֲרָה,
וְעַתָּה הוּא יוֹשֵׁב בְּחֹם וּבְמִגְוֹתָהּ
בְּמִרְתֶּף הַטּוֹב שֶׁל־רְאִשֵׁי עִיר בְּרָמֶן.

מֵה־נִּהְדָּר הָעוֹלָם וְנִחְמָד,
לְעֵת־כִּי נִשְׁקַף מִתּוֹךְ הַכּוֹס הָרוֹמִית,
מֵה־יִזַּל הָעוֹלָם הַקָּטָן הַלָּז הַשּׁוֹטֵף
אֶל־תּוֹךְ הַלֵּב הַצָּמֵא, הוּא וְהִדְרוּ נִהְדָּו!
אֶת־הַכֹּל אָרְאָה בְּכּוֹס:
אֶת־דְּבָרֵי יָמֵי הָעַמִּים הַקַּדְמוֹנִים עַם־הַתְּרָשִׁים,
אֶת־הַיּוֹנִים עַם־הַטּוֹרְקִים, אֶת־הַגֹּל וְאֶת־גִּנּוּ,
וְנִעְרוֹת צִיטְרוֹנִים וּמִשְׁמְרוֹת צָבָא,
וְאֶת־בְּרָלִין וְשִׁילֹדִי וְטוֹנִים וְהַמְּפּוֹרֵג,
וְרֹאשׁ לְכֹל אֶת־אַלְעָם דָּמוֹת אֲהוּבָתִי,
אֶת־קַדְקֹד הַכְּרוּב עַל־קַרְקַע יַיִן רִינוֹס הַמְּזוּהָב.

הוּי, מֵה־זָפִית, מֵה־זָפִית אֶת חֲמִדָּתִי!
כְּשׁוֹשְׁנָה הֵיית!
לֹא כְּשׁוֹשְׁנַת שִׁירָס
רַעֲנַת הַזְמִיר, אֲשֶׁר שָׁר תְּהַלְתָּה הָפִיס

ולא כשֹׁשְׁנַת הַשָּׁרוֹן
 הַקְּדוֹשָׁה וְאֲדָמָה, חֲמֵדַת לֵב הַנְּבִיאִים; —
 כְּשֹׁשְׁנַת הַיָּוֵן בְּמִרְתֶּךָ בְּרָמֵן הָיִיתִי!
 הֵן הִיא שׁוֹשְׁנַת הַשׁוֹשְׁנִים,
 אֲשֶׁר כְּרֵבּוֹת יָמֶיהָ כֵּן תִּפְרַח וְחִמְמָק,
 וְרִיקָה רֵיחַ אֲלֵים, שֶׁהוּא הֶרְהִיבֵנִי,
 הֶלְהִיבֵנִי כְלִי, הַשְּׂכִירֵנִי כְלִי,
 וְלוֹלֵא אֲדוֹן בֵּית הַמִּרְתֶּךָ בְּבִרְמֶךָ,
 שֶׁהִחְזִיק בִּי הַכֵּן, בְּצִיצַת רֹאשִׁי הַכֵּן,
 כִּי-עָתָה מְעֵדֶתִי וְאֶפֹּל!

הָאָדָם הַיִּשְׂרָאֵלִי! יִשְׁכְּנוּ גַם יַחַד
 וּכְצֹהִים שְׂתִינּוּ,
 דַּבְּרֵנוּ עַל-דְּבָרִים נִפְלְאִים וְנִעְלָיִם,
 וְנִאֲנַחֲנוּ וְנִפְּוֹל אִישׁ עַל-לֵב אָחִיו,
 וְלִאֲמוֹנֹת הָאֲהָבָה הוּא תְקַדִּישְׁנִי —
 שְׂתִימִי לְחַיִּי כָל-אוֹיְבֵי הָעֲצָמִים,
 וְסִלַּחְתִּי לְעוֹן כָּל הַמְשֻׁרְרִים הַרְעִים,
 כְּכֹל-אֲשֶׁר יִסְלַחוּ בְּאַחֲרִיתִי גַם לִי —
 בְּכִיתִי מִחֲרֹדַת קִדְשׁ, וְאַחַר
 בִּפְתָחוֹ לִי שְׁעָרֵי הָעֵדֶן,
 שְׁשֻׁנִים עָשָׂר הַשְּׁלִיחִים, עֲנֹקֵי הַחֲבוּיֹת הַקְּדוֹשִׁים
 מְטִיפִים שֵׁם בְּאֵין מִלָּה, וּבְכֹל-זֶה מֵה-יִבְיָנוּם
 כָּל-הַגּוֹיִם יַחְדָּו!

אַכֵּן אֵלֶּה הֵם אַנְשִׁים!
 חֲדָלִי תֹאֵר מְחוּץ, לְבוֹשִׁיהֶם רַק עֵץ,
 וְאוֹרָם מִבֵּית יָפִים הֵם וּמְאִירִים
 מִקְהֵל כָּל-הָעוֹלָם הַגָּאִים בְּמִקְדָּשׁ

וממשרתי הורדוס וצבא כל-השָׁרִים
 העֹדִים זָהָב וְלִבְשִׁים אֲרָגָמָן —
 הָאֵם לֹא מָאֵז דְּבַרְתִּי כְּוֹאֵת,
 כִּי לֹא עִם-תְּהַבֵּרַת שְׂפָלִים עַד לְמֵאד,
 וְרַק עִם-מְכַחֵר אָנָשִׁי הַמַּעֲלָה
 הַתְּהַלֵּף כְּלִימְיוֹ מִלֶּךָ הַשָּׁמַיִם!

הִלְלוּנִי! מִה־יִפְיחוּ עָלַי בְּנַעֲיֹמוֹתֵיהֶם
 הַתְּמָרִים אֲשֶׁר בְּבֵית-אֵל!
 מִה־יִתֵּן רִיחוֹ הַמֵּוֹר אֲשֶׁר בְּחִכְרוֹן!
 מִה־יִרְעַשׂ הַיַּרְדֵּן וְיַחֲוֶג מִשְׁמֹחָה! —
 גַּם בְּפִשִׁי נִפְשׁ אֶלְמוֹת תְּחֹוֹג,
 וְעַמָּה אַחֲוֶג גַּם אָנֹכִי, וּבְחֻוּנֵנוּ
 וְהַעֲלֵנִי עַל-הַמַּעֲלֹת וְהוֹצִיאֵנִי לְאוֹר עֵלְיָם
 אֲדוֹן הַמֶּרְתֵּף הַיָּשָׁר שֶׁל־רֵאשֵׁי עִיר בְּרָמָן.

אֲדוֹן הַמֶּרְתֵּף הַיָּשָׁר שֶׁל־רֵאשֵׁי עִיר בְּרָמָן!
 רֵאָה נָא, עַל גְּזוֹת הַבָּתִּים יוֹשְׁבִים
 הַמְלֵאָכִים, וְהַמָּה שְׂכוּרִים וּמְזֻמָּרִים;
 הַשָּׂמֶשׁ הַלְהִט שָׂמָה בְּמָרוֹם
 אֵינְנוּ בְּלִתֵּי חֲטָם שְׂכוּרֵי אָדָם,
 חֲטָם נִשְׁמַת הָעוֹלָם,
 וּמִסְבִּיב לְחֲטָם נִשְׁמַת הָעוֹלָם הָאָדָם
 סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָעוֹלָם הַשְּׂכוּר כֹּהֵן.

יא. אפיל'אג.

כשגבלי החטה על-פני השדה,
 כן תצמחנה ותשטופנה בקרב רוח האדם
 המחשבות.

אכן מחשבות האהבה הענגות,
 כפרחי ארגמן ותכלת הנה
 הפרחים בחמדה ביניהן.

פרחי ארגמן ותכלת!
 הקוצר היצם ימאסכם וחשבכם אין מועיל,
 וגלם-עץ יכלכם בבוז בדישו,
 ואף ההלך אשר אין לו כל
 ואשר מראיכם ישעשע וישיב נפשו,
 נגיע עליכם ראש
 ויקרא לכם רק קוצים יפים.
 אוכלם הנצרה על-פני השדה,
 הקולצת עטרות הפרחים,
 היא תכבודכם והיא תקטפכם,
 ותעדה ככם תלתליה היפים,
 ובעדיה זה תחפוז אל-כפר המחוללות,
 אשר תלילים וכנורים יריעו שם בשמחה
 או תבא אל-תחת התרונה הדוממה,
 אשר שם קול דודה יריע בשמחה
 פי שנים מחלילים וכנורים.

